

København, den 31. marts 2014

**Sagsnr. 2012 - 3599/MKJ/JML
1. advokatreds**

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har Erhvervsstyrelsen klaget over [indklagede], [bynavn].

Sagens tema:

Erhvervsstyrelsen har klaget over, at [indklagede], der var advokat for [ejendomsselskab X], har tilsidesat god advokatskik ved at have afgivet urigtig erklæring over for Erhvervsstyrelsen som offentlig myndighed.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 2. november 2012.

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at daværende Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved brev af 17. november 2010 til direktionen for [ejendomsselskab X] meddelte, at selskabets årsrapport for 2009 i medfør af årsregnskabslovens § 159 var udtaget til kontrol, og at det i den forbindelse var konstateret, at selskabet havde ydet et lån i strid med dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen meddelte påbud om lovliggørelse og udbad sig dokumentation herfor og meddelte, at sagen var sendt til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Ved brev af 13. januar 2011 meddelte Erhvervs- og Selskabsstyrelsen selskabets direktør, at styrelsen ikke havde modtaget dokumentation for, at lånet var indfriet, og styrelsen pålagde som følge heraf selskabets ledelse en tvangsbøde på 2.000 kr. for hver påbegyndt uge, indtil dokumentationen for lånets indfrielse forelå.

Erhvervsankenævnet traf den 21. marts 2011 afgørelse i en af [indklagede] på vegne af [ejendomsselskab X] indgivet klage over Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010. Afgørelsen var afgrænset til spørgsmålet om, hvorvidt klagen til Erhvervsankenævnet kunne tillægges opsættende virkning. Erhvervsankenævnet besluttede, at klagen ikke skulle tillægges opsættende virkning.

Den 24. februar 2012 traf Erhvervsankenævnet afgørelse for så vidt angår klagens realitet. Af afgørelsen fremgår bl.a.:

”[...]

Ankenævnet udtaler:

I henhold til dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1, og selskabslovens § 210, stk. 1, må et anpartsselskab ikke yde lån eller stille sikkerhed for anpartshavere, bestyrelsesmedlemmer eller direktører i selskabet eller et moderselskab til dette.

Videre fremgår det af dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 4, nu selskabslovens § 215, stk. 1, at udbetalinger fra selskabet, der er foretaget i forbindelse med dispositioner i strid med dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1, nu selskabslovens § 210, skal tilbageføres til selskabet sammen med en årlig rente af beløbet svarende til den rente, der er fastsat i § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v., med tillæg af 2 pct., medmindre højere rente er aftalt.

Erhvervsankenævnet finder efter det oplyste, at det af klager ydede lån til anpartshaverne [Y] og [X] ikke var led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition, jf. selskabslovens § 212. Herefter – og da hverken det af klager anførte om passivitet og forældelse eller om, at der er sendt inkassoskrivelser til [Y] og [X], og at disse muligt kunne formås til at stille sikkerhed for det fulde mellemværende, kan føre til andet resultat – tiltræder ankenævnet, at Erhvervs- og selskabsstyrelsen ved skrivelse af 17. november 2010 har påbudt selskabet at søge lånet inklusiv lovpligtige renter inddrevet straks og dokumentere dette over for styrelsen.

Erhvervsankenævnet stadfæster således Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010.

[...]”.

[Indklagede] har oplyst, at der i maj 2012 i samarbejde med selskabets revisor, statsaut. revisor [A], blev arbejdet på en løsning, hvorefter anpartshaverlånet blev udlignet ved udlodning.

I e-mail af 25. juni 2012 til [indklagede] anførte statsaut. revisor [A] bl.a.:

”[...]

Vedhæftet fremsendes udkast til årsrapport m. v for:

*[ejendomsselskab X]
VVS Firmaet [Y Z ApS]*

Udkast til årsrapport for [X Holding ApS] følger snarest.

Jeg mangler oplysning om et gældsbevægelse på kr. 385.000. Beløbet blev medtaget som aktiv sidste år.

Hvordan er andelsbeviset på kr. 1.882.500 værdiansat?

Endelig skal jeg anmode om kopi af vedtægter og ejerbog for de tre selskaber.

Der er enkelte uafklarede punkter, som kan give anledning til mindre korrektioner.

Udbytteforslaget forudsætter tilsagn om tilførsel af nødvendig likviditet.

[...]”.

Af udkastet til regnskab for [ejendomsselskab X] fremgår bl.a.:

”[...]

Ledelsen foreslår udbetaling af udbytte på kr. 6.800.000. Udbyttet svarer til lån til selskabsdeltagerne.

[...]”.

[Indklagede] har oplyst, at selskabets direktør, [V], til ham og statsaut. revisor [A] havde oplyst, at der var opnået finansieringstilsagn fra ejendomsbesidder [U], der er ven til [V].

Ved brev af 10. juli 2012 til [V] forhøjede Erhvervsstyrelsen de ugentlige tvangsbøder til 10.000 kr. Kopi af brevet blev sendt til [indklagede], der har oplyst, at han den 10. juli 2012 i feriensammenhæng landede i [udlandet] for at rejse videre til [udlandet], hvor han ankom den 13. juli 2012.

[Indklagede] har endvidere oplyst, at der i [udlandet] var yderst dårlig mobiltelefonforbindelse, men at det lykkedes at købe et taletidskort, og at han den 13. juli 2012 på en dårlig forbindelse talte med sekretær [B], der var barselvikar for hans sekretær og som havde sidste dag på

kontoret. [B] orienterede [indklagede] om Erhvervsstyrelsens brev, og han bad hende om at meddele Erhvervsstyrelsen, at der var indgivet årsregnskab, hvoraf fremgik, at anpartshaverlånet ville blive udlignet ved udlodning.

Ved brev af 13. juli 2012 til Erhvervsstyrelsen skrev [indklagede], idet bemærkes at brevet er underskrevet af [B] for [indklagede]:

”[...]

Idet jeg refererer til brev af 10. juli 2012 fra Erhvervsstyrelsen, kan jeg gøre opmærksom på, at anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning, jf. det netop indgivne årsregnskab for selskabet.

[...]”.

Erhvervsstyrelsen skrev bl.a. følgende i brev af 17. juli 2012 til [indklagede]:

”[....]

Erhvervsstyrelsen skal hermed bekræfte at have modtaget Deres brev af 13. juli 2012 den 16. juli 2012.

For god ordens skyld skal styrelsen gøre opmærksom på, at Deres brev ikke fritager ledelsen i [ejendomsselskab X] fra at efterkomme Erhvervsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010, som er stadfæstet af Erhvervsankenævnet i kendelse af 24. februar 2012.

[...]”.

Erhvervsstyrelsen rettede i brev samme dag henvendelse til [ejendomsselskab X] om erklæringen og orienterede om brevet til [indklagede].

Uoplyst hvornår skiftede [ejendomsselskab X] advokat. Af brev fra [advokat C] af 26. oktober 2012 til Erhvervsstyrelsen fremgår bl.a.:

”[...]

Der arbejdes i øjeblikket intensivt på at få tilvejebragt en samlet finansiering, der muliggør berigtigelse af det ulovlige udlån til kapitalejer.

Jeg kunne godt have ønsket mig en hurtigere fremdrift i sagen, men min klients bank har stillet krav om udarbejdelse af periodekoncernbalance til brug for vurdering af bevillingsanmodningen.

[...]”.

[Indklagede] har til Advokatnævnet fremsendt en erklæring fra [B]. Af erklæringen fremgår bl.a.:

”[...]

Samme dag havde jeg modtaget det brev, der var sendt til [indklagede] 10. juli 2012, vedrørende diverse tvangsmæssige foranstaltninger over for [V] som direktør for [ejendomsselskab X]. Jeg gjorde [indklagede] opmærksom på dette brev, da jeg vurderede, at indholdet af brevet virkede indgribende over for klienten. [Indklagede] gjorde opmærksom på, at vi havde fået selskabets seneste regnskab, hvoraf fremgik, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning. Han bad mig sende regnskabet til Erhvervsstyrelsen for at gøre opmærksom på de nye oplysninger, da vi var usikre på, om den afdeling i Erhvervsstyrelsen, der behandlede sagen, automatisk fra den afdeling, der modtager regnskaber i Erhvervsstyrelsen, modtog oplysning om, at regnskabet var indgivet.

Forinden vi kunne aftale ordlyden af brevet nærmere, blev den dårlige telefonforbindelse til [udlandet] afbrudt. Det var ikke muligt få etableret forbindelse efterfølgende. Formuleringen af brev af 13. juli 2013 hidrører fra mig og underskrevet af mig. Brevet var informativ karakter til brug for den videre sagsbehandling i Erhvervsstyrelsen, mens kontoret var ferielukket i 3 uger.

[...]”.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Erhvervsstyrelsen har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at have afgivet urigtig erklæring til en offentlig myndighed, idet han i sit brev af 13. juli 2010 anførte, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning.

Erhvervsstyrelsen har til støtte herfor særligt gjort gældende, at [indklagede]s brev var egnet til at bibringe Erhvervsstyrelsen den fejlagtige opfattelse, at det ulovlige anpartshaverlån inkl. renter var tilbagebetalt ved udbetaling af udbytte.

Erhvervsstyrelsen har yderligere anført, at der ikke var belæg for [indklagede]s underretning om, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning den 13. juli 2012, idet bemærkes, at faktum er, at

det ulovlige anpartshaverlån fortsat var opretholdt. Formålet hermed må have været at påvirke Erhvervsstyrelsen til at afslutte sagen om det ulovlige lån til anpartshaverne, således at tilbagebetaling af lån og renter samt betaling af tvangsbøder kunne undgås.

Erhvervsstyrelsen har endelig anført, at den lægger stor vægt på oplysninger, erklæringer og indeståelser fra advokater, da de indgår som helt central del i styrelsens sagsbehandling. Det er derfor afgørende for styrelsen, at der kan fæstnes lid til de oplysninger, som styrelsen modtager fra advokater.

Indklagede:

[Indklagede] har principalt påstået afvisning, subsidiært frifindelse.

Til støtte for afvisningspåstanden har [indklagede] gjort gældende, at klagen hviler på et ufuldstændigt grundlag, idet det særligt fremhæves i overskriften på klagen, at den drejer sig om ”urigtig erklæring”, mens det på klagens side 2 anføres, at der er tale om en ”underretning”. Erhvervsstyrelsen er således ikke enig med sig selv om, hvorvidt brevet af 13. juli 2012 har karakter af en underretning eller en erklæring. I øvrigt er brevet ikke underskrevet af ham, men derimod af en person på hans vegne.

Til støtte for frifindelsespåstanden har [indklagede] særligt anført, at det ikke er i strid med god advokatskik at sende en underretning eller en servicemeddelelse om, at det fremgår af seneste årsregnskab, at anpartshaverlånet ville blive udlignet, selv om årsregnskabet ikke i sig selv er ensbetydende med, at lånet rent faktisk var udlignet. Ligeledes er det ikke i strid med god advokatskik, at der med brevet af 13. juli 2011 blev sendt en meddelelse til Erhvervsstyrelsen om, at der var indgivet et nyt årsregnskab, der kunne have betydning for de fortsatte tvangsbøder. Det må tillægges afgørende vægt, at brevet ikke er dikteret, men at hovedindholdet blev meddelt over en dårlig telefonforbindelse fjernt fra Danmark.

[Indklagede] har yderligere anført, at Erhvervsstyrelsen ikke har opfattet brevet som en indeståelse eller en erklæring fra hans side om, at udlodningen rent faktisk var foretaget, idet Erhvervsstyrelsen netop ved brev af 17. juli 2012 til direktionen krævede erklæring herom. Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 dokumenterer, at Erhvervsstyrelsen netop ikke forstod hans brev af 13. juli 2012 som nogen garanti for, at alle vilkår i forbindelse med udlodning og

betaling af skat var opfyldt, idet man jo netop krævede dokumentation herfor. Det er således i ond tro, at Erhvervsstyrelsen indgiver en klage og anfører, at brevet skulle være egnet til at vildlede, hvilket det netop ikke gjorde. Styrelsens generelle bemærkninger om oplysninger og erklæringer fra advokater er ikke relevant i denne sag, idet Erhvervsstyrelsen herved henviser til erklæringer og indeståelser, der anvendes i helt andre sammenhænge.

[Indklagede] har videre anført, at [advokat C]s brev i denne sammenhæng ikke ændrer noget, idet Erhvervsstyrelsen i brevet af 17. juli 2012 opstillede de betingelser, som skulle være opfyldes for, at tvangsbøderne skulle ophøre, og at han berettiget har kunnet gå ud fra, at det af statsaut. revisor [A] udarbejdede regnskab var korrekt, og han således var berettiget til at henvise til regnskabet som værende en afspejling af de regnskabsmæssige forhold, der var gældende i selskabet, herunder at det var ledelsens intention at afvikle det ulovlige anpartshaverlån, og når ledelsen over for ham og revisor havde oplyst, at det i regnskabet forudsatte finansieringstilsagn var opnået.

Formålet med brevet har, uanset hvorledes formuleringen blev, alene været at gøre Erhvervsstyrelsen opmærksom på, at der nu var tilvejebragt et grundlag, hvorpå sagen kunne bringes til en afslutning, idet der var truffet foranstaltninger til udligning af lånet i overensstemmelse med, hvad der havde været noteret i det tidligere årsregnskab, hvor det blev anført, at selskabet ville drage omsorg herfor.

Det kan ikke lægges hverken revisor eller [indklagede] til last, at selskabets direktion efter Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 trak tiden ud bl.a. med henblik på at få en mere gunstig finansiering.

Hvis regnskabet ikke afspejler, hvad der er realistisk for virksomheden, er det ikke hans ansvar, men revisors, idet dog bemærkes, at revisor i den aktuelle sag havde føje til at tro, at den for selskabet anbefalede løsning var gennemførlig.

Endelig har [indklagede] anført, at han ikke på nogen måde har været i ond tro ved afgivelsen af brevet af 13. juli 2012, som hverken er en erklæring eller en indeståelse, men en oplysning om, at der er et nyt regnskab, hvis indhold havde betydning for det videre forløb vedrørende anpartshaverlånet. Han har ikke ved afsendelsen af brevet gået videre end berettiget i

klientvaretagelsen, idet brevet ikke indeholder nogen instruktion til Erhvervsstyrelsen om at afslutte sagen, men højst kan opfattes som et varsel om, at betingelserne var ved at være til stede for, at sagen vedrørende udligning af anpartshaverlånet var ved at være på plads, hvad Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 netop afspejler.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet bemærker indledningsvist, at der ikke er forhold i klagen, som kan begrunde, at denne skal afvises.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet finder, at det ikke er godtgjort, at [indklagede] ved sit brev af 13. juli 2012 havde til hensigt at vildlede Erhvervsstyrelsen. Advokatnævnet finder imidlertid, at [indklagede] ved den formulering, som brevet fik, gav Erhvervsstyrelsen en oplysning, som var faktisk forkert, idet anpartshaverlånet på dette tidspunkt ikke var indfriet, og at [indklagede] følgelig ikke havde belæg for at give oplysningen. Den omstændighed, at Erhvervsstyrelsen i henhold til styrelsens afgørelse krævede dokumentation herfor fra selskabets ledelse, ændrer ikke herved. Advokatnævnet finder derfor, at [indklagede] herved har handlet i strid med god advokatskik.

Den omstændighed, at vanskelige kommunikationsforhold ikke muliggjorde et egentligt diktat af brevet, ændrer ikke ved, at [indklagede] har ansvaret for indholdet af brevet af 13. juli 2012 til Erhvervsstyrelsen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde på 10.000 kr.

På nævnets vegne

Jørgen Lougart

12. MAJ 2015

Udskrift af dombogen

SIMONSEN HENRICHSEN
Advokater

DOM

Afsagt den 8. maj 2015 i sag nr. BS 36A-2155/2014:

[indklagede]

[adresse]

mod

Advokatnævnet

Kronprinsessegade 28

1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Under denne sag, der er anlagt den 28. april 2014, har sagsøger,
[indklagede] nedlagt følgende påstande:

" ...

Principal påstand

Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 vedrørende [indklagedes]
adfærd ophæves.

Subsidiær påstand

Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 vedrørende [indklagede]
adfærd hjemvises til fornyet behandling ved Advokatnævnet.

Mest subsidiært

Den i Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 pålagte sanktion over for
[indklagede] formildes til irrettesættelse eller efter rettens nær-
mere bestemmelse.

Supplerende påstand

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at offentliggørelse af sagsøgtes kendelse
med angivelse af sagsøgers navn er uproportional.

"

Sagsøgte, Advokatnævnet, har nedlagt sålydende påstande:

"

Påstand 1 ad adfærdsspørgsmålet

Stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 (sagsnr. 2012-3599).

Påstand 2 ad offentliggørelsesspørgsmålet

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse.

...

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Advokatnævnet afsagde den 31. marts 2014 følgende

"...

K E N D E L S E:

Sagens parter:

I denne sag har Erhvervsstyrelsen klaget over [indklagede]
[bynavn].

Sagens tema:

Erhvervsstyrelsen har klaget over, at [indklagede] der var
advokat for Ejendomsselskab X, har tilsidesat god advokatskik ved at have afgivet urigtig erklæring over for Erhvervsstyrelsen som offentlig myndighed.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 2. november 2012

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at daværende Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved brev af 17. november 2010 til direktionen for Ejendomsselskab X meddelte, at selskabets årsrapport for 2009 i medfør af årsregnskabslovens § 159 var udtaget til kontrol, og at det i den forbindelse var konstateret, at selskabet havde ydet et lån i strid med dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen meddelte påbud om lovliggørelse og udbad sig dokumentation herfor og meddelte, at sagen var sendt til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Ved brev af 13. januar 2011 meddelte Erhvervs- og Selskabsstyrelsen selska-

bets direktør, at styrelsen ikke havde modtaget dokumentation for, at lånet var indfriet, og styrelsen pålagde som følge heraf selskabets ledelse en tvangsbøde på 2.000 kr. for hver påbegyndt uge, indtil dokumentationen for lånets indfrielse forelå.

Erhvervsankenævnet traf den 21. marts 2011 afgørelse i en af: [Indklagede]
 på vegne af Ejendomsselskab X indgivet
 klage over Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010. Afgørelsen var afgrænset til spørgsmålet om, hvorvidt klagen til Erhvervsankenævnet kunne tillægges opsættende virkning. Erhvervsankenævnet besluttede, at klagen ikke skulle tillægges opsættende virkning.

Den 24. februar 2012 traf Erhvervsankenævnet afgørelse for så vidt angår klagens realitet. Af afgørelsen fremgår bl.a.:

"[...]

Ankenævnet udtaler:

I henhold til dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1, og selskabslovens § 210, stk. 1, må et anpartsselskab ikke yde lån eller stille sikkerhed for anpartshavere, bestyrelsesmedlemmer eller direktører i selskabet eller et moderselskab til dette.

Videre fremgår det af dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 4, nu selskabslovens § 215, stk. 1, at udbetalinger fra selskabet, der er foretaget i forbindelse med dispositioner i strid med dagældende anpartsselskabslov § 49, stk. 1, nu selskabslovens § 210, skal tilbageføres til selskabet sammen med en årlig rente af beløbet svarende til den rente, der er fastsat i § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v., med tillæg af 2 pct., medmindre højere rente er aftalt.

Erhvervsankenævnet finder efter det oplyste, at det af klager ydede lån til anpartshaverne Y og Z ikke var led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition, jf. selskabslovens § 212. Herefter – og da hverken det af klager anførte om passivitet og forældelse eller om, at der er sendt inkassoskrivelser til Y og Z, og at disse muligt kunne formås til at stille sikkerhed for det fulde mellemværende, kan føre til andet resultat – tiltræder ankenævnet, at Erhvervs- og selskabsstyrelsen ved skrivelse af 17. november 2010 har påbudt selskabet at søge lånet inklusiv lovpligtige renter inddrevet straks og dokumentere dette over for styrelsen.

Erhvervsankenævnet stadfæster således Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010.

[...]"

[Indklagede] har oplyst, at der i maj 2012 i samarbejde med selskabets revisor, statsaut. revisor A, blev arbejdet på en

løsning, hvorefter anpartshaverlånet blev udlignet ved udlodning.

I e-mail af 25. juni 2012 til [Indklagede] anførte statsaut. revisor A bl.a.:

"[...]

Vedhæftet fremsendes udkast til årsrapport m. v for:

Ejendomsselskab X ApS
VVS Firmaet YZ ApS

Udkast til årsrapport for X Holding ApS følger snarest.

Jeg mangler oplysning om et gældsbevis på kr. 385.000. Beløbet blev medtaget som aktiv sidste år.

Hvordan er andelsbeviset på kr. 1.882.500 værdiansat?

Endelig skal jeg anmode om kopi af vedtægter og ejerbog for de tre selskaber.

Der er enkelte uafklarede punkter, som kan give anledning til mindre korrektioner.

Udbytteforslaget forudsætter tilsagn om tilførsel af nødvendig likviditet. [...]"

Af udkastet til regnskab for Ejendomsselskab X fremgår bl.a.:

"[...]

Ledelsen foreslår udbetaling af udbytte på kr. 6.800.000. Udbyttet svarer til lån til selskabsdeltagerne.

[...]"

[Indklagede] har oplyst, at selskabets direktør, V til ham og statsaut. revisor A havde oplyst, at der var opnået finansieringstilsagn fra ejendomsbesidder U, der er ven til V.

Ved brev af 10. juli 2012 til V forhøjede Erhvervsstyrelsen de ugentlige tvangsbøder til 10.000 kr. Kopi af brevet blev sendt til [Indklagede], der har oplyst, at han den 10. juli 2012 i feriensammenhæng landede i [Udlandet] for at rejse videre til [Udlandet], hvor han ankom den 13. juli 2012.

[Indklagede] har endvidere oplyst, at der i [Udlandet] var

yderst dårlig mobiltelefonforbindelse, men at det lykkedes at købe et taletidskort, og at han den 13. juli 2012 på en dårlig forbindelse talte med sekretær B, der var barselvikar for hans sekretær og som havde sidste dag på kontoret. B orienterede [indklagede] om Erhvervsstyrelsens brev, og han bad hende om at meddele Erhvervsstyrelsen, at der var indgivet årsregnskab, hvoraf fremgik, at anpartshaverlånet ville blive udlignet ved udlodning.

Ved brev af 13. juli 2012 til Erhvervsstyrelsen skrev [indklagede], idet bemærkes at brevet er underskrevet af B for [indklagede].

"[...]"

Idet jeg refererer til brev af 10. juli 2012 fra Erhvervsstyrelsen, kan jeg gøre opmærksom på, at anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning, jf. det netop indgivne årsregnskab for selskabet.

"[...]"

Erhvervsstyrelsen skrev bl.a. følgende i brev af 17. juli 2012 til

[indklagede]:

"[...]"

Erhvervsstyrelsen skal hermed bekræfte at have modtaget Deres brev af 13. juli 2012 den 16. juli 2012.

For god ordens skyld skal styrelsen gøre opmærksom på, at Deres brev ikke fritager ledelsen i Ejendomsselskab X fra at efterkomme Erhvervsstyrelsens afgørelse af 17. november 2010, som er stadfæstet af Erhvervsankenævnet i kendelse af 24. februar 2012.

"[...]"

Erhvervsstyrelsen rettede i brev samme dag henvendelse til Ejendomsselskab X om erklæringen og orienterede om brevet til

[indklagede]:

Uoplyst hvornår skiftede Ejendomsselskab X advokat. Af brev fra advokat C af 26. oktober 2012 til Erhvervsstyrelsen fremgår bl.a.:

"[...]"

Der arbejdes i øjeblikket intensivt på at få tilvejebragt en samlet finansiering, der muliggør berigtigelse af det ulovlige udlån til kapitalejer.

Jeg kunne godt have ønsket mig en hurtigere fremdrift i sagen, men min klients bank har stillet krav om udarbejdelse af periodekoncernbalance til brug for vurdering af bevillingsanmodningen.

"[...]"

[Indklagede] har til Advokatnævnet fremsendt en erklæring fra B. Af erklæringen fremgår bl.a.:

"[...]

Samme dag havde jeg modtaget det brev, der var sendt til [Indklagede] 10. juli 2012, vedrørende diverse tvangsmæssige foranstaltninger over for [Indklagede] som direktør for Ejendomselskab X. Jeg gjorde [Indklagede] opmærksom på dette brev, da jeg vurderede, at indholdet af brevet virkede indgribende over for klienten. [Indklagede] gjorde opmærksom på, at vi havde fået selskabets seneste regnskab, hvoraf fremgik, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning. Han bad mig sende regnskabet til Erhvervsstyrelsen for at gøre opmærksom på de nye oplysninger, da vi var usikre på, om den afdeling i Erhvervsstyrelsen, der behandlede sagen, automatisk fra den afdeling, der modtager regnskaber i Erhvervsstyrelsen, modtog oplysning om, at regnskabet var indgtvet.

Forinden vi kunne aftale ordlyden af brevet nærmere, blev den dårlige telefonforbindelse til [Udlandet] afbrudt. Det var ikke muligt få etableret forbindelse efterfølgende. Formuleringen af brev af 13. juli 2013 hidrører fra mig og underskrevet af mig. Brevet var informativ karakter til brug for den videre sagsbehandling i Erhvervsstyrelsen, mens kontoret var ferielukket i 3 uger.

[...]"

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Erhvervsstyrelsen har påstået, at [Indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at have afgivet urigtig erklæring til en offentlig myndighed, idet han i sit brev af 13. juli 2010 anførte, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning.

Erhvervsstyrelsen har til støtte herfor særligt gjort gældende, at [Indklagedes] brev var egnet til at bibringe Erhvervsstyrelsen den fejlagtige opfattelse, at det ulovlige anpartshaverlån inkl. renter var tilbagebetalt ved udbetaling af udbytte.

Erhvervsstyrelsen har yderligere anført, at der ikke var belæg for [Indklagedes] underretning om, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning den 13. juli 2012, idet bemærkes, at faktum er, at det ulovlige anpartshaverlån fortsat var opretholdt. Formålet hermed må have været at påvirke Erhvervsstyrelsen til at afslutte sagen om det ulovlige lån til anpartshaverne, således at tilbagebetaling af lån og renter samt betaling af tvangsbøder kunne undgås.

Erhvervsstyrelsen har endelig anført, at den lægger stor vægt på oplysninger, erklæringer og indeståelser fra advokater, da de indgår som helt central del i styrelsens sagsbehandling. Det er derfor afgørende for styrelsen, at der kan fæstnes lid til de oplysninger, som styrelsen modtager fra advokater.

Indklagede:

[Indklagede]

har principalt påstået afvisning, subsidiært frifindelse.

Til støtte for afvisningspåstanden har [Indklagede] gjort gældende, at klagen hviler på et ufuldstændigt grundlag, idet det særligt fremhæves i overskriften på klagen, at den drejer sig om "urigtig erklæring", mens det på klagens side 2 anføres, at der er tale om en "underretning". Erhvervsstyrelsen er således ikke enig med sig selv om, hvorvidt brevet af 13. juli 2012 har karakter af en underretning eller en erklæring. I øvrigt er brevet ikke underskrevet af ham, men derimod af en person på hans vegne.

Til støtte for frifindelsespåstanden har [Indklagede] særligt anført, at det ikke er i strid med god advokatskik at sende en underretning eller en servicemeddelelse om, at det fremgår af seneste årsregnskab, at anpartshaverlånet ville blive udlignet, selv om årsregnskabet ikke i sig selv er ensbetydende med, at lånet rent faktisk var udlignet. Ligeledes er det ikke i strid med god advokatskik, at der med brevet af 13. juli 2011 blev sendt en meddelelse til Erhvervsstyrelsen om, at der var indgivet et nyt årsregnskab, der kunne have betydning for de fortsatte tvangsbøder. Det må tillægges afgørende vægt, at brevet ikke er dikteret, men at hovedindholdet blev meddelt over en dårlig telefonforbindelse fjernt fra Danmark.

[Indklagede] har yderligere anført, at Erhvervsstyrelsen ikke har opfattet brevet som en indeståelse eller en erklæring fra hans side om, at udlodningen rent faktisk var foretaget, idet Erhvervsstyrelsen netop ved brev af 17. juli 2012 til direktionen krævede erklæring herom. Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 dokumenterer, at Erhvervsstyrelsen netop ikke forstod hans brev af 13. juli 2012 som nogen garanti for, at alle vilkår i forbindelse med udlodning og betaling af skat var opfyldt, idet man jo netop krævede dokumentation herfor. Det er således i ond tro, at Erhvervsstyrelsen indgiver en klage og anfører, at brevet skulle være egnet til at vildlede, hvilket det netop ikke gjorde. Styrelsens generelle bemærkninger om oplysninger og erklæringer fra advokater er ikke relevant i denne sag, idet Erhvervsstyrelsen herved henviser til erklæringer og indeståelser, der anvendes i helt andre sammenhænge.

[Indklagede] har videre anført, at advokat C's brev i denne sammenhæng ikke ændrer noget, idet Erhvervsstyrelsen i brevet af 17. juli 2012 opstillede de betingelser, som skulle være opfyldes for, at tvangsbøderne skulle ophøre, og at han berettiget har kunnet gå ud fra, at det af statsaut. revisor A udarbejdede regnskab var korrekt, og

han således var berettiget til at henvise til regnskabet som værende en afspejling af de regnskabsmæssige forhold, der var gældende i selskabet, herunder at det var ledelsens intention at afvikle det ulovlige anpartshaverlån, og når ledelsen over for ham og revisor havde oplyst, at det i regnskabet forudsatte finansieringstilsagn var opnået.

Formålet med brevet har, uanset hvorledes formuleringen blev, alene været at gøre Erhvervsstyrelsen opmærksom på, at der nu var tilvejebragt et grundlag, hvorpå sagen kunne bringes til en afslutning, idet der var truffet foranstaltninger til udligning af lånet i overensstemmelse med, hvad der havde været noteret i det tidligere årsregnskab, hvor det blev anført, at selskabet ville drage omsorg herfor.

Det kan ikke lægges hverken revisor eller [indklagede] til last, at selskabets direktion efter Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 trak tiden ud bl.a. med henblik på at få en mere gunstig finansiering.

Hvis regnskabet ikke afspejler, hvad der er realistisk for virksomheden, er det ikke hans ansvar, men revisors, idet dog bemærkes, at revisor i den aktuelle sag havde føje til at tro, at den for selskabet anbefalede løsning var gennemførlig.

Endelig har [indklagede] anført, at han ikke på nogen måde har været i ond tro ved afgivelsen af brevet af 13. juli 2012, som hverken er en erklæring eller en indeståelse, men en oplysning om, at der er et nyt regnskab, hvis indhold havde betydning for det videre forløb vedrørende anpartshaverlånet. Han har ikke ved afsendelsen af brevet gået videre end berettiget i klientvaretagelsen, idet brevet ikke indeholder nogen instruktion til Erhvervsstyrelsen om at afslutte sagen, men højest kan opfattes som et varsel om, at betingelserne var ved at være til stede for, at sagen vedrørende udligning af anpartshaverlånet var ved at være på plads, hvad Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 netop afspejler.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet bemærker indledningsvist, at der ikke er forhold i klagen, som kan begrunde, at denne skal afvises.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet finder, at det ikke er godtgjort, at [indklagede] ved sit brev af 13. juli 2012 havde til hensigt at vildlede Erhvervsstyrelsen. Advokatnævnet finder imidlertid, at [indklagede] ved den

formulering, som brevet fik, gav Erhvervsstyrelsen en oplysning, som var faktisk forkert, idet anpartshaverlånet på dette tidspunkt ikke var indfriet, og at [Indklagede] følgelig ikke havde belæg for at give oplysningen. Den omstændighed, at Erhvervsstyrelsen i henhold til styrelsens afgørelse krævede dokumentation herfor fra selskabets ledelse, ændrer ikke herved. Advokatnævnet finder derfor, at [Indklagede] herved har handlet i strid med god advokatskik.

Den omstændighed, at vanskelige kommunikationsforhold ikke muliggjorde et egentligt diktat af brevet, ændrer ikke ved, at [Indklagede] har ansvaret for indholdet af brevet af 13. juli 2012 til Erhvervsstyrelsen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [Indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [Indklagede] en bøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde på 10.000 kr.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af statsautoriseret revisor A og B

Statsautoriseret revisor A har indledningsvis oplyst, at direktøren for ejendomsselskabet, V har ophævet hans tavshedspligt. Han har forklaret, at han startede som revisor for Ejendomsselskab X i foråret 2011 i forbindelse med revisionen af regnskabet for 2010. Han bistod ejendomsselskabet. Der var tillige et holdingselskab, X Holding ApS og et VVS firma, som han også var revisor for. Han var opmærksom på, at der var et ulovligt anpartshaverlån. Det gav anledning til drøftelser med selskabets ledelse. Der var kun få drøftelser i foråret 2011, for da hastede det med at få regnskabet færdigt, men i 2012 var der flere drøftelser herom. Der var en drøftelse om omdannelse af en privat ejendom til et selskab, men det lykkedes ikke. I stedet talte de om at foretage en udlodning. Det drøftede han med V i forbindelse med gennemgangen af regnskaberne i foråret 2012. Forevist bilag 6 og 7 forklarede han, at det er rigtigt, at de drøftede det på baggrund af mailen af 25. maj 2012. Udlodningen krævede, at der skulle skaffes noget likviditet, og den var ikke til stede på det tidspunkt. Likviditeten skulle betale udbytteskatten, som udlodningen ville udløse. Der var forskellige muligheder.

Man kunne have solgt en eller begge ejendomme eller få tilført likviditet udefra. ✓ ønskede at få afprøvet mulighederne for at få likviditet udefra - f. eks. i form af prioritetsgæld eller lån fra en ven. I regnskabet blev foreslået et udbytte fra datterselskabet til moderselskabet. Det krævede ikke noget - det var udbytteskatten, man skulle skaffe likviditet til. Hvis man ikke kunne skaffe likviditet, var der ingen grund til at gå videre med det. Forevist bilag 8, forklarede vidnet, at det drejede sig om at skaffe likviditeten til udbytteskatten. Forevist bilag 9 og 19 forklarede vidnet, at det i regnskabet blev foreslået at foretage udlodningen. Det man gør, er, at man af datterselskabets frie reserver foreslår udlodning af 6,8 mio. kr. til moderselskabet. Det fremgår af regnskabet side 9. Balancen er tilrettelagt sådan, at datterselskabet skylder moderselskabet 6,8 mio. kr. Det er med henblik på, at pengene udloddes til ejerne af holdingselskabet - at man regnskabsmæssigt udlodder til ejerne. Det skete imidlertid først senere. Han udarbejdede også regnskab for X Holding ApS i. Det fremgik, så vidt han husker, af dette regnskab, at det havde pengene til gode hos datterselskabet. I det næste regnskabsår blev der udloddet yderligere 5 mio. kr. Det var for at skaffe likviditet til at udligne det ulovlige kapitalejerlån. Der blev udarbejdet perioderegnskaber pr. 30. september 2012 i et forsøg på at skaffe likviditet fra Bank . Banken syntes imidlertid ikke, at det var en god ide. De mente, at man skulle frasælge en ejendom. I begyndelsen af 2013 blev der opnået finansiering i form af et lån fra U til udbytteskatten. Herefter blev der afholdt en ekstraordinær generalforsamling den 20. februar 2013, hvor udlodningen blev vedtaget. Den 11. marts 2013 blev der sendt en erklæring og en vurderingsberetning til Erhvervsstyrelsen fra ham som revisor herom, og udbyttet blev indberettet til SKAT med betaling af udbytteskat.

Adspurgt af advokat Martin Simonsen forklarede vidnet, at det var en ekstraordinær generalforsamling, der blev afholdt den 20. februar 2013. Den 11. marts 2013 sendte han erklæringen til Erhvervsstyrelsen, og samme dag blev udbyttet indberettet. Erhvervsstyrelsen sendte en forespørgsel til selskabets direktør, som han bekræftede, og derefter accepterede Erhvervsstyrelsen det. Han er af den opfattelse, at det nu er godkendt, og at lånet inclusive renterne ude af verden.

B har forklaret, at hun i 2012 arbejdede for sagsøger som barselsvikar for dennes advokatsekretær. Hun startede i begyndelsen af 2012. Der kom et brev den 10. juli 2012. På det tidspunkt var sagsøger ude at rejse - på ferie i [Ludlandet]. De talte jævnligt sammen pr. telefon. Det var den sidste dag, inden hun gik på ferie. De gennemgik posten. Hun nævnte dette brev, fordi hun ikke forstod brevet og syntes, at det virkede seriøst og kunne haste. Hun skulle have ferie i 3 uger. Hun læste ikke hele brevet op for sagsøger, men fortalte om indholdet. Hun var meget usikker på, hvad hun skulle gøre. De talte om, at der var kommet nye oplysninger i regnskabet, som det var vigtigt at få afsted. Sagsøger bad hende sende regnskabet til Erhvervsstyrelsen. Så blev forbindelsen afbrudt, og hun måtte selv skrive følgebrevet. Hun var ikke kendt med udbytte og regnskabstekniske ting, så hun skrev fremsen-

delsesskrivelsen efter bedste evne. Hun kan stå ved sin erklæring, bilag 17.

Adspurgt af advokat Martin Simonsen forklarede vidnet, at det er rigtigt, at sagsøger sagde, at det fremgik af regnskabet, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i påstandsdokument af 27. marts 2015 anført følgende:

" ...

ANBRINGENDER:

Vedrørende den principale påstand:

Det gøres gældende:

at Advokatnævnet ikke er berettiget og kompetent til at indgå en fortolkning og vurdering af et regnskab, og betydningen af dette i relation til et brev fra sagsøger dateret 13. juli 2012, når fortolkningen af regnskabet indebærer en vurdering af, hvorvidt regnskabet er misligholdt i forhold til Erhvervsstyrelsen og Skat og andre, der skal fæste lid til regnskabet, navnlig ikke når dette bliver afgørende for, om der er tale om tilsidesættelse af god advokatskik, jf. rpl. § 147 C, stk. 1 og § 124.

at det under alle omstændigheder er åbenbart, at når Advokatnævnet i sin kendelse ikke har refereret til centrale sider i regnskabet navnlig side 3, 5, 8, 9 og 10, hvor der nærmere er opstilling over, hvorledes der regnskabsmæssigt disponeres i selskabet i relation til den planlagte udlodning til udligning af anpartshaverlånet, så er kendelsen under alle omstændigheder truffet på et mangelfuldt og ufuldstændigt grundlag, der nødvendiggør en ophævelse og/eller hjemvisning af kendelsen,

at sagsøgte fejlagtigt alene har foretaget sin vurdering ifølge rpl. § 147 C stk. 1 og § 124 af ledelsens forslag til udbetaling af udbytte, som om det var en løs og usikker plan, der ikke havde fodfæste i regnskabet, hvilket er en alt for overfladisk og forkert vurdering,

at uanset at formuleringen i sagsøgers brev af 13. juli 2012 uden sagsøgers nærmere medvirken blev til "er udlignet" i stedet for "ville blive udlignet", så er der ikke tale om en urigtigt afgivet oplysning, idet i henhold til det indgivne årsregnskab, jf. bilag 9 og 19, så er udlodningen regnskabsmæssigt i årsregnskabet gennemført, idet den praktiske udlodning ved anmeldelse af udbytte over for Skat mv. ellers ikke kunne gennemføres efterfølgende.

at det således er korrekt eller i hvert fald ikke ukorrekt at anføre, at anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning, når der henvises til det indgivne årsregnskab, som i det hele er opbygget omkring dette,

at det ikke kan være i strid med god advokatskik at fremsende et årsregnskab

til information til Erhvervsstyrelsen i den verserende sag med henblik på at gøre opmærksom på de nye regnskabsoplysninger, og hvad disse indebar,

at det fremgår af Erhvervsstyrelsens svar af 17. juli 2012, at Erhvervsstyrelsen heller ikke forstod det anderledes, idet Erhvervsstyrelsen netop lagde til grund, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning jf årsregnskabet, men samtidig var opmærksom på, at dette forudsatte en praktisk gennemførelse af det, som regnskabet redegjorde for,

at det derfor er søgt og i strid med Erhvervsstyrelsens egen forståelse af sagsøgers brev af 13. juli 2012, når der ved brev af 1. november 2012 fra Erhvervsstyrelsen indgives klage,

at sagsøger ikke ved det afgivne brev af 13. juli 2012, jf. bilag 12, er gået videre end hensynet til klienten tilsiger, når der blot er fremsendt et informationsbrev,

at Erhvervsstyrelsen såvel som Advokatnævnet med vilje fejlfortolker/ omfortolker sagsøgers brev, som netop skal ses i sammenhæng med årsregnskabets oplysninger,

at den fulde tekst i bilag 2 skal læses og bedømmes samlet "*kan jeg gøre opmærksom på, at anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning, Jf det netop indgivne årsregnskab for selskabet*". Regnskabet netop på siderne 9-11 og jf. side 3 og 5 dokumenterer, at der var økonomisk grundlag for at gennemføre udlodningen, jf. bilag 19,

at selv når man går ind i en fortolkning af brevets indhold, set i forhold til de regnskabsmæssige oplysninger, hvis nævnet berettiget var gået ind i dette, er der ikke afgivet en urigtig oplysning i strid med god advokatskik,

at sagen også af denne årsag må ophæves og/eller hjemvises.

at sagsøger ikke er ansvarlig for den forsinkede gennemførelse af udlodningen, som *Ejendomsselskab X*, og revisor skulle påse gennemført i forhold til Skat og Erhvervsstyrelsen,

at det er helt uproportionalt samt intimiderende, såfremt et brev, der er afsendt i god tro i forhold til de regnskabsoplysninger, som sagsøger måtte lægge til grund, skal udløse en alvorlig sanktion som en bøde jf. rpl. § 147 C, stk. 1, jf. § 124, idet det må være berettiget at henvise til foreliggende regnskabsmateriale,

at der må lægges vægt på, at selskabets direktør og ejeren havde oplyst revisor og sagsøger om, at der var finansieringsmulighed til at betale skatterne,

at det er ubestridt i sagen, at regnskabet, jf. bilag 19 blev vedtaget,

at det er ubestridt i sagen, at udlodning jf. bilag 19 — omend med forsinkelse — blev gennemført, og anpartshaverlånet blev udlignet,

at enhver med regnskabsindsigt herunder Erhvervsstyrelsen vidste, at en udlodning, der er besluttet i henhold til et årsregnskab, ikke udføres på tidspunktet, hvor årsregnskabet indleveres, men først senere.

at indholdet af bilag 2 på ingen måde havde til formål at påvirke den af Erhvervsstyrelsen tidligere truffne beslutning om pålæggelse af tvangsbøder og på ingen måde var bestemmende for Erhvervsstyrelsens sagsbehandling,

at sagsøgte kendelse må ophæves, da den urigtigt lægger til grund, at årsregnskabet, jf. bilag 19 var et udkast, samt at udlodningen ikke var besluttet, samt fejlagtigt undlader at lægge til grund, at selskabets revisor såvel som sagsøger kunne stole på indholdet af regnskabsoplysningerne, som var korrekte,

at Nævnet har været utilstrækkeligt informeret om indholdet af bilag 19 og virkningerne heraf, idet oplæg til kendelse ikke indeholdt oplysninger herom og hermed er forelagt ufuldstændige oplysninger, uanset at det fulde regnskab var vedlagt,

at sagsbehandlingen hos Erhvervsstyrelsen jf. bilag 11, ikke befandt sig på et afgørende punkt for tidspunktet for fremsendelsen af bilag 12.

at sagsøgte urigtigt postulerer, at tvangsbøder mod selskabet blev forhøjet, jf. bilag 11, til trods for at det fremgår, at de blev fastsat på samme niveau,

at det må tillægges vægt, at sagsøgte i medfør af rpl. 344. stk. 2 ikke har villet eller kunnet — trods opfordring — dokumentere, at bilag 9 jf. bilag 19 på nævnsmødet blev anset for et vedtaget og korrekt regnskab, der måtte lægges til grund i forbindelse med bedømmelsen af klagesagen.

2. Vedrørende den subsidiaire påstand

Til støtte for hjemvisningspåstand henviser sagsøger tillige til ovenanførte anbringender og henviser navnlig til:

at selvom det ikke måtte have betydning for ansvarsvurderingen, at bilag 12 er affattet af sagsøgte sekretær, så har det betydning for sanktionsvurderingen, om indholdet af et brev som fejltolkes, er affattet af sagsøger selv eller en medarbejder, navnlig når sagsøger ikke har haft mulighed for at kontrollere indholdet,

at brevets indhold ikke er vildledende, da det henviser til regnskabet, jf. bilag 9, jf. ovenfor,

at det ikke er faktisk forkert, når der henvises til indholdet i regnskabet, jf. bilag 9,

at sagsøger var i god tro omkring direktionen og ejernes hensigt om at udligne anpartshaverlånet ved udlodning, jf. det forløb, sagsøger var involveret i sammen med revisor samt, jf. indholdet af bilag 9, s. 3, 5, 9-11, sammenholdt med at regnskabet blev vedtaget på generalforsamlingen,

at bilag 12 ikke kan tolkes således, at formålet med bilag 12 var at bringe sanktionerne, jf. bilag 11, til ophør, eller at der var andre uretmæssige hensigter forbundet med bilag 12,

at bilag 13 dokumenterer, at Erhvervsstyrelsen forstod indholdet af bilag 12 og herefter opstillede de relevante krav, der herefter skulle opfyldes af selskabet,

at advokatskiftet og den nye advokats anmodning om henstand med opfyldelse af de stillede krav ikke indebar nogen ændret forståelse af bilag 12, idet kravene, jf. bilag 13, jo stadig skulle opfyldes.

Hertil føjer sagsøger, at det er nødvendigt, at en ny og korrekt sagsfremstilling, der forelægges Nævnet, indeholder henvisning til de relevante sider i årsregnskabet, jf. bilag 9 og 19, navnlig siderne 3, 5 og 9-11, samt at det anføres, at det er et endeligt regnskab, der er vedtaget, ligesom det må indgå i dennes vurdering, at udlodningen faktisk — med forsinkelse — blev gennemført.

3. Den mest subsidiære påstand

Det gøres gældende:

at bilag 9, jf. bilag 19 var et endeligt indleveret regnskab,

at selskabets ledelse, jf. side 3 og 5, havde besluttet udligning af ulovligt anpartshaverlån ved udlodning.

at dette udtrykkeligt fremgår af regnskabsoplysningerne, jf. bilag 9-11.

at udlodningen til sidst blev gennemført, herunder til opfyldelse af Erhvervsstyrelsens krav,

at det må tillægges sagsøgte processuel skadevirkning, jf. § 344, stk. 2, at sagsøgte har været ude af stand til at efterkomme sagsøgers provokation, jf. rpl. § 147, stk. 1, om at fremlægge dokumentation for, at der er overensstemmelse med den i nærværende sag valgte sanktion og praksis, således at det må lægges til grund, at der ikke findes nogen sammenlignelig praksis eller retningslinjer, der støtter den valgte sanktion,

at der må drages parallel til hvornår reglerne i straffeloven § 162-164 og/eller § 279 er overtrådt set i forhold til “[A]-dommen” eller “[byknun]-dommen”, der klart statuerer, at der ikke kan afgives “urigtige oplysninger” eller vildledende oplysninger over for nogen, som i forvejen er i besiddelse af de nødvendige oplysninger til at vurdere det modtagne, således som det er tilfældet i sagen, jf. bilag 13,

at der ikke ses at være nævnskendelse eller retspraksis, der svarer til et tilfælde af nærværende karakter,

at Nævnet uberettiget sætter sit skøn under regel ved at enhver handling fortsat i strid med god advokatskik pålægger kr. 10.000 i bøde, når man i de

senere år ganske afstår fra at anvende irrettesættelse for mindre graverende forhold, der alene kan karakteriseres som uhensigtsmæssigheder,

at hvis brevet efter en rigid fortolkning, uanset regnskabsoplysningerne kunne misforstås, så kan det ikke anses som en urigtig oplysning, men en uhensigtsmæssig formulering, som maksimalt kan berettige til irrettesættelse, når det ikke er sagsøger selv, der har formuleret brevet, samt når henses til, at sagsøger havde føje til at lægge de regnskabsmæssige oplysninger til grund.

at det er betænkeligt, at selv eventuelle småfejl i breve i flæng sanktioneres med bøder på 10.000 kr., hvis der kan herske tvivl om forståelsen af indholdet af et brev, efter dette bliver vendt og drejet, navnlig når rette myndighed ved modtagelsen af brevet ikke misforstår brevet, men handler adækvat på baggrund af den modtagne oplysning, som netop var fremsendelsen af regnskabet,

at hvis brevet i bagklogskabens klare lys kunne misforstås af nogen, hvilket det jo med vilje bliver langt senere, så kan det under de foreliggende omstændigheder maksimalt sanktioneres med en irrettesættelse.

4. Supplerende påstand

Det gøres gældende:

at uanset at det er Advokatnævnets kompetence at beslutte, om der kan ske offentliggørelse, jf. rpl. § 147 C, stk. 6, 2. punktum, så er domstolene ikke afskåret efter almindelige forvaltningsretlige principper at tage stilling til, om en sådan beslutning er proportional eller ej,

at det er unødvendigt skadende og krænkende at offentliggøre en kendelse vedrørende sagsøger med sagsøgers navn, da offentliggørelsen er helt uproportionalt skadende, hvis det anses, at brevet er vildledende i sin formulering, da brevet ikke er blevet misforstået eller har medført fejlpositioner hos Erhvervsstyrelsen eller andre.

at der må henses til den manglende sammenhæng mellem en kritisk gennemgang af en formulering og et brev set i forhold til Erhvervsstyrelsens anklage om afgivelse af "urigtig" erklæring, afgivelse af urigtige oplysninger over for offentlig myndighed,

at beskyldningerne i nærværende sag i højere grad end ellers er egnet til at svække sagsøgers omdømme i en videre kreds, idet kendelsen, således som den foreligger, giver indtryk af at man ikke kan regne med de oplysninger, som sagsøger afgiver — herunder til offentlige myndigheder, hvilket har stor betydning for sagsøgers fortsatte virke i enhver henseende,

at der må lægges vægt på, at sagsøger i postulatet om afgivelse af urigtige erklæringer eller urigtige oplysninger ikke har været omfattet af nogen retsgarantier, som en tilsvarende sagsovertrædelse af straffeloven ville give sagsøger.

at der må lægges vægt på, at den fremsatte kritik slet ikke vedrører sagsøgers personlige virke eller aktive handling, men alene drejer sig om, hvorvidt bilag 12 kan/skal misforstås, idet bilag 12 hidrører fra sagsøgers medarbejder, som havde haft dårlig telekommunikation med sagsøger,

at der må lægges vægt på, at oplysninger på nettet vedrørende læger, advokater, revisorer eller andre erhvervsdrivende har afgørende indflydelse på kunders vurdering af virksomheden, hvorfor offentliggørelse af kendelser skal ske med varsomhed og hensyntagen set i forhold til, hvad en sag drejer sig om.

at sagsøgte ikke har en ret til at offentliggøre hvad som helst, uanset at sagsøgte måtte have en kompetence til at offentliggøre relevante kendelser,

at der er en balance mellem offentlighedens interesse og skadevirkningen for den person, det går ud over, herunder set i forhold til hvad sagen drejer sig om, således at netop mindre forseelser, der udløser irrettesættelser, ikke offentliggøres.

"
..."

Sagsøgte har i påstandsdokument af 27. marts 2015 anført følgende:

"
..."

ANBRINGENDER:

Ad adfærdsspørgsmålet

Til støtte for stadfæstelsespåstanden gør Advokatnævnet gældende, at sagsøger har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1 ved i sit brev af 13. juli 2012 at have givet Erhvervsstyrelsen en faktisk forkert oplysning om indfrielse af et ulovligt anpartshaverlån i *Ejendomselskab X*. Anpartshaverlånet var på dette tidspunkt ubestridt ikke indfriet, og sagsøger havde derfor ikke belæg for at give oplysningen.

Sagsøgers omhandlede brev tilgik Erhvervsstyrelsen i sagen om det ulovlige anpartshaverlån, hvor Erhvervsstyrelsen 10. juli 2012 havde truffet bestemmelse om ugentlige tvangsbøder på 10.000 kr. Sagsøgers brev af 13. juli 2012 er med sin referance til Erhvervsstyrelsens nævnte brev ubestrideligt en reaktion herpå.

Sagsøgers oplysning om, at "*anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning*" kan ikke forstås på anden måde, end at anpartshaverlånet var blevet afviklet, og at der således ikke længere bestod et ulovligt anpartshaverlån. At det at revisor udarbejdede udkast til regnskab indeholdt forslag til udlodning — som led i en proces, hvorved lånet skulle afvikles — har intet grundlag givet sagsøger for på vegne af sin klient at give Erhvervsstyrelsen meddelelse om, at anpartshaverlånet var udlignet. Afviklingen at den ulovlige tilstand kunne i

øvrigt ikke gennemføres alene regnskabsmæssigt og ved anmeldelse til SKAT, men krævede finansiering.

Ved sin adfærd bibragte sagsøger således en offentlig myndighed en faktisk forkert oplysning i en verserende sag, på et for myndighedens beslutning om pålægget af tvangsbøder afgørende punkt.

Sagsøger bærer ansvaret for indholdet af sit brev til Erhvervsstyrelsen, og den omstændighed, at brevet er affattet af sagsøgers sekretær, er således uden betydning for ansvarsvurderingen. Af samme grund har de angiveligt vanskelige kommunikationsforhold ingen betydning.

Sagsøgers argumentation forekommer konstrueret og formel. Afgørende er, at sagsøger overfor en offentlig myndighed afgav en faktisk forkert oplysning, idet han oplyste, at *“anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning”* — selvom faktum var, at det ulovlige anpartshaverlån fortsat var opretholdt.

Til sagsøgers anbringende, hvorefter Advokatnævnet ikke har haft kompetence til at behandle sagen, idet anmeldelsen relaterer sig til nogle straffelovsbestemmelser, bemærkes, at Advokatnævnet har modtaget klagen over sagsøger og herefter ageret inden for sin lovbestemte kompetence til at afgøre spørgsmålet om sagsøgers overtrædelse af god advokatskik.

Til sagsøgers hjemvisningspåstand bemærker Advokatnævnet, at retten efter retsplejelovens § 147 d, stk. 1, 2. pkt., kan stadfæste, ophæve eller ændre Advokatnævnets afgørelse. Der er dog begrænset retspraksis for hjemvisning til fornyet behandling (jf. U 2004.982 H). Hjemvisning må imidlertid kræve, at sagsøger godtgør, at Advokatnævnet traf afgørelse på et åbenbart urigtigt eller mangelfuldt grundlag. Dette har sagsøger ikke godtgjort.

Der er ingen mangler ved Advokatnævnets behandling af sagen. Sagsøgers spekulative bemærkninger om grundlaget for sagens afgørelse er grundløse. Det samme gælder sagsøgers opsigtsvækkende, gentagne postulater om bevidst omfortolkning og manipulation hos Advokatnævnet.

At der ikke i kendelsen er refereret fra regnskabet side 8-10, som sagsøger påberåber sig, beror alene på, at dette ikke er relevant i forhold til Advokatnævnets begrundelse for resultatet.

Ad sanktionssvørgsmålet

Advokatnævnet gør gældende, at valget af sanktion og udmåling af bøde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, er passende. Udmålingen er sket i

overensstemmelse med retningslinjerne og praksis, herunder domstolspraksis, for bødeudmåling. Sagen er med rette blevet bedømt som et førstegangstilfælde uden skærpende eller formildende omstændigheder, og sagsøgers adfærd er derfor blevet sanktioneret med normalbøden.

Det bestrides, at Advokatnævnet ved anvendelsen af sanktionssystemet har handlet i strid med det forvaltningsretlige forbud mod skøn under regel. Advokatnævnet er et domstolslignende klagenævn nedsat i henhold til regler i retsplejeloven, der har til opgave at behandle bla. adfærdsklager over advokater. Advokatnævnet, der ledes af et formandskab bestående af tre dommere, kan tildele advokater irrettesættelser og bøder, der tilfalder statskassen, samt frakende advokatbestillingen. Der udøves ved sanktionsudmålingen et skøn ud fra sagens konkrete omstændigheder med henblik på vurdering af, om der i den enkelte sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, idet sanktionen i så fald kan forhøjes eller nedsættes.

Under hensyntagen til Advokatnævnets funktion og sagernes straffesagslignende karakter, er der intet forvaltningsretligt anfægteligt i opstillingen og anvendelsen af et normalbødesystem. Bødeudmålingen er ikke omfattet af det forvaltningsretlige skønsgreb i den forstand, at anvendelsen af normalbødesystemet medfører ugyldighed eller sanktionslempelse. Sagsøger har i øvrigt ikke gjort gældende, hvilken retsvirkning dette skulle medføre.

Sagsøger bærer det fulde ansvar for indholdet af sit brev, og den omstændighed, at hans sekretær har været involveret, er derfor heller ikke ved sanktionsudmålingen relevant.

Der er således intet grundlag for sagsøgers formildelsespåstand.

Ad offentliggørelsesspørgsmålet

Til støtte for den principale påstand om afvisning gør Advokatnævnet gældende, at sagsøger ikke kan få prøvet spørgsmålet om offentliggørelse, idet det alene er Advokatnævnets kompetence at beslutte, om der skal ske offentliggørelse, jf. retsplejelovens § 147c, stk. 6, 2. pkt., jf. også UfR 2007.2238 H.

Den ændrede formulering — fra nedlæggelse af et forbud mod offentliggørelse af kendelsen med angivelsen af sagsøgers navn (jf. stævningen) — til en påstand om, at sagsøger tilpligtes at anerkende, at offentliggørelse af kendelsen er uproportional — ændrer ikke ved, at sagsøger ikke kan få offentliggørelsesspørgsmålet prøvet ved domstolene. Sagsøger har heller ikke retlig interesse i anerkendelsespåstanden, når det under alle omstændigheder tilkommer Advokatnævnet alene at afgøre

spørgsmålet.

Til støtte for den subsidiære påstand om frifindelse gør Advokatnævnet gældende, at offentliggørelse ikke er uproportional. Offentliggørelse sker i henhold til fast administrativ praksis ud fra Advokatnævnets regler for offentliggørelse

..."

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Retten's begrundelse og afgørelse

Retten finder ikke, at der er mangler ved Advokatnævnets behandling af sagen, herunder at Advokatnævnet har truffet afgørelse på et urigtigt eller mangelfuldt grundlag.

Det er ubestridt, at der bestod et ulovligt anpartshaverlån i *Eiendomsselskab X*, og at dette ikke var indfriet, da sagsøger ved brev af 13. juli 2012 - under vedlæggelse af selskabets årsregnskab for 2012 - skrev til Erhvervsstyrelsen, at "*anpartshaverlånet er udlignet ved udlodning*". Retten bemærker, at regnskabet, der indeholder "*forslag til resultatdisponering*" i form af bl. a. udbytte med 6.800.000 kr., ikke kan tages til indtægt for, at lånet er indfriet. Retten finder således ikke, at sagsøger havde belæg for sin udtalelse om, at lånet var indfriet.

Retten finder i lighed med Advokatnævnet ikke, at det er godtgjort, at sagsøger havde til hensigt at vildlede Erhvervsstyrelsen, men finder at brevet ved sin formulering gav en faktisk forkert oplysning til Erhvervsstyrelsen i en sag, der vedrørte en strafbelagt overtrædelse. Det bemærkes herved, at sagsøger i brevet af 13. juli 2012 refererer til brev af 10. juli 2012 fra Erhvervsstyrelsen, der indeholdt en afgørelse om pålæggelse af yderligere tvangsbøder til ledelsen af *Eiendomsselskab X* som følge af, at der ikke var modtaget dokumentation for, at det ulovlige anpartshaverlån var indfriet.

Retten finder endvidere i lighed med Advokatnævnet ikke, at det kan føre til noget andet resultat, at Erhvervsstyrelsen krævede dokumentation for oplysningen fra selskabets ledelse, og at oplysningen fra sagsøger dermed ikke kunne stå alene, eller at brevet af 13. juli 2012 er affattet af sagsøgers sekretær, idet sagsøger, der var underskriver, må bære ansvaret for indholdet af brevet.

Retten finder på denne baggrund, at sagsøger har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved i brevet af 13. juli 2012 til Erhvervsstyrelsen at oplyse, at anpartshaverlånet var udlignet ved udlodning.

Sanktionen er fastsat til "normalbøden" efter retningslinjerne for Advokat-

nævnets udmåling af bøder fra august 2007 - det vil sige bøden for en førstegangsforsøelse uden skærpende eller formildende omstændigheder. Sagsøger har gjort gældende, at Advokatnævnet herved sætter sit skøn under regel.

Retten finder ikke, at den omstændighed, at Advokatnævnet har fastsat retningslinjer for sanktionsfastsættelsen, herunder en normalbøde i førstegangstilfælde, kan føre til, at afgørelsen i relation til sagsøger er ugyldig ud fra en betragtning om, at den forvaltningsretlige grundsætning om forbud mod skøn under regel er tilsidesat ved valget af sanktion. Retten bemærker herved, at det fremgår af de nævnte retningslinjer, der må anses for tiltrådt af domstolene, at "der vil imidlertid i hvert enkelt tilfælde blive foretaget en bedømmelse af, om overtrædelsens grovhed vil kunne begrunde en større bøde, men også af, om f. eks. individuelle forhold taler for en højere eller en lavere sanktion".

Retten finder, at sanktionen er passende efter forseelsens karakter.

Retten stadfæster derfor Advokatnævnets kendelse.

Med hensyn til sagsøgers påstand om, at offentliggørelse af kendelsen med angivelse af sagsøgers navn er uproportionalt, bemærker retten, at det fremgår af retsplejelovens § 147 c, stk. 6, 2. pkt., at Advokatnævnet kan offentliggøre sine afgørelser. Efter Højesteret dom af 3. maj 2007 (UfR 2007.2238) er Advokatnævnet berettiget til at offentliggøre sin kendelse, inden der ved domstolene er truffet endelig afgørelse i sagen. Retten finder herefter, at det falder uden for domstolenes kompetence at tage stilling til sagsøgers påstand, idet det alene tilkommer Advokatnævnet at afgøre, hvordan og hvornår offentliggørelse skal ske.

Sagsøgers påstand vedrørende offentliggørelse afvises derfor

Sagsøger skal i sagsomkostninger til Advokatnævnet betale 12.500 kr. Retten har ved fastsættelsen taget hensyn til sagens værdi, forløb og udfald.

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 (sagsnr. 2012-3599) stadfæstes.

Sagsøger, [indklagede], skal inden 14 dage betale sagens omkostninger til Advokatnævnet med 12.500 kr.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8a.

Lone Molsted
dommer

**Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 12. maj 2015.**

Susan Larsen, kontorfuldmægtig

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 22. september 2016 af Østre Landsrets 3. afdeling
(landsdommerne Ejler Bruun, Anne Birgitte Fisker og Gerd Sinding (kst.)).

3. afd. nr. B-2756-15:

[indklagede]

(advokat [E])

mod

Advokatnævnet

(advokat Martin Simonsen)

Københavns Byrets dom af 8. maj 2015 (BS 36A-2155/2014) er anket af [indklagede] med påstande som for byretten om, principalt at Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 ophæves, subsidiært hjemvises til fornyet behandling ved Advokatnævnet, og mest subsidiært at den i Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 pålagte sanktion formildes til irrettesættelse eller efter rettens nærmere bestemmelse.

[Indklagede] har endvidere nedlagt påstand om, at Advokatnævnet tilpligtes at anerkende, at offentliggørelse af Advokatnævnets kendelse af 31. marts 2014 med angivelse af sagsøgers navn er uproportional.

Advokatnævnet har påstået stadfæstelse, subsidiært frifindelse for anerkendelsespåstanden.

Supplerende sagsfremstilling

Af årsrapport for 2012 for [Ejendomsselskab X] fremgår blandt andet, at der som aktiv var opført et tilgodehavende på 7.561.202 kr. hos virksomhedsdeltagere og ledelse, og at der var foreslået udbytte med 5 mio. kr.

Af generalforsamlingsreferat af 20. februar 2013, vurderingsberetning afgivet af uafhængig revisor af 20. februar 2013 og årsrapport for 2012 for [X Holding ApS] fremgår blandt andet, at selskabet efter afslutning af regnskabsåret 2012 havde foretaget en ekstraordinær udlodning på 10,5 mio. kr., der efter udbytteskat var anvendt til udligning af [Ejendomsselskab X] tilgodehavende hos selskabets kapitalejere.

Af årsrapporter for 2013 for de to selskaber fremgår, at [Ejendomsselskab X] tilgodehavende hos virksomhedsdeltagere og ledelse var 0 kr., og at [X Holding Aps] havde udloddet et ekstraordinært udbytte på 10,5 mio.

Forklaringer

Der er for landsretten afgivet supplerende forklaringer af [indklagede] og [V].

[Indklagede] har forklaret blandt andet, at han har kendt [V], siden han var dreng, og haft ham som fast klient siden 2002/2003 med varetagelse af visse sager vedrørende [V's] selskaber. Først i 2009 blev han involveret i selskabernes økonomiske forhold med omlægning af selskaberne og etablering af blandt andet holdingselskabet. I den forbindelse blev han bekendt med det ulovlige anpartshaverlån, der formentlig var opstået over nogle år. Han talte med [V] og selskabernes daværende revisor [D] om, at der skulle gøres noget ved det ulovlige lån.

[V] sendte Erhvervs- og Selskabsstyrelsen brev af 13. januar 2011 til ham, hvorefter han havde et møde med revisor [D] om, hvordan der skulle redegøres herfor over for styrelsen. I løbet af 2011 forsøgte [Y] og [Z] at skaffe likviditet til at indfri gælden ved at låne penge. Det lykkedes imidlertid ikke. Andre muligheder blev herefter undersøgt. I foråret 2012 blev der med ændringen af selskabsloven skabt mulighed for, at man kunne anvende frie midler i selskaber til udlodning, der således i dette tilfælde kunne anvendes til indfrielse af det ulovlige lån.

Der skulle ved denne løsning alene skaffes kontanter til betaling af udbytteskat.

Selskaberne skiftede til revisor [A] i begyndelsen af 2012. På et møde i foråret 2012 med deltagelse af ham selv, [V] og revisor [A] drøftedes denne løsning og finansiering af udbytteskat. [V] sagde, at han under alle omstændigheder havde tilsagn fra [U] om at kunne låne pengene af denne. Det stolede han på, da han vidste, at [U] havde pengene og kendte [V] særdeles godt.

Derfor vidste han med sikkerhed, at pengene kunne skaffes, og det gav derfor mening at gå videre med løsningsmodellen ved udlodning. [A's] mail af 25. maj 2012 til ham er en opfølgning på dette møde. Han deltog ikke selv i generalforsamlingen i juni 2012 i [Ejendomsselskab X]. Revisor [A] meddelte ham efterfølgende, at udbytteudbetalingen og regnskabet for 2011, der var identisk med det udkast til regnskab, han havde modtaget, var vedtaget på generalforsamlingen. Der skulle herefter ske udlodning via holdingselskabet, lige så snart man havde pengene til betaling af udbytteskatten. På grund af renteforskellen ville man først forsøge at opnå et lån hos [Bank] frem for at benytte [U's] tilbud. Han gik i gang med at undersøge lånemuligheden hos [Bank], da han kom hjem fra ferien i [udlandet] ca. 1. august 2012.

Fra [udlandet] ringede han til vikaren for sin sekretær ved hjælp af et taletidskort købt på stedet, da der var problemer med anvendelse af telefon på anden vis. Efter drøftelse af andre igangværende sager nævnte hun brevet af 10. juli 2012 fra Erhvervsstyrelsen. Hun læste brevet op for ham. Han var overrasket over brevet, da Erhvervsstyrelsen tilsyneladende ikke havde taget højde for, at regnskab var indleveret. Han sagde til sekretæren, at hun skulle sende regnskabet til Erhvervsstyrelsen, at en løsning var på vej, og at man havde besluttet en udlodning, der svarede til gælden. Hun skulle sende regnskabet for at gøre opmærksom på, at der var en udvikling i sagen, og at der var en løsning undervejs. Han var klar over, at der skulle sendes ledelseserklæringer og en revisorredegørelse. Der var blot tale om information om, at der var en proces i gang om at få løst problemet. Taletidskortet løb ud, og han kunne ikke komme i kontakt med sekretæren igen. Han dikterede således ikke noget til sekretæren. Der var ikke tale om at påvirke Erhvervsstyrelsen. Hvis han selv havde haft mulighed for at skrive brevet til Erhvervsstyrelsen, ville han have tilføjet, hvad der yderligere skulle foretages for at iagttage de krav, som Erhvervsstyrelsen havde stillet. Lånet var ikke indfriet, men udlignet i regnskabet.

Sekretæren udarbejdede et udkast til den erklæring af 8. februar 2013, der er fremlagt i sagen. Han så udkastet, som de drøftede. Med sætningen om, at lånet var ”var udlignet ved udlodning” menes, at ”lånet var udlignet ved udlodning, som det var besluttet”.

Efter modtagelsen af Erhvervsstyrelsens brev af 17. juli 2012 havde han drøftelser med [V], revisor og [Bank] om lånemulighederne. Han ophørte med at være advokat for [V] på grund af uenighed om en anden sag. Han ønskede ikke at fortsætte samarbejdet. Han deltog ikke i de efterfølgende bestræbelser på at opnå finansiering og var ikke involveret i de senere regnskaber for selskaberne. Han blev derfor først under [A's] forklaring for byretten bekendt med, at der var fundet en løsning. Først efter byretssagen er han blevet bekendt med årsrapporterne for 2012 og 2013 samt generalforsamlingsvedtagelsen i holdingselskabet den 20. februar 2013.

[V] har forklaret blandt andet, at han fortsat er direktør i selskaberne. Han var klient hos [indklagede] gennem en længere periode. Anpartshaverlånet opstod for en del år siden. Lånet var korrekt opført i alle årsrapporterne. Da han modtog Erhvervsstyrelsens brev om det ulovlige anpartshaverlån, kontaktede han [indklagede] med henblik på at finde en løsning. De forsøgte at skaffe penge, herunder via realkreditinstitut og [Bank]. Det tog meget lang tid og endte med afslag. Den endelige løsning blev indfrielse af lånet ved udlodning af udbytte, hvilket blev besluttet på [Ejendomsselskab X'] generalforsamling den 26. juni 2012. Efter hans opfattelse var problemet herefter løst, og udlodningen skulle blot effektueres. Udlodning af udbytte medførte en skatteforpligtelse, som de prøvede at låne penge til. Det var dog ikke muligt. Han kunne imidlertid låne pengene af sin gode ven [U], der havde givet tilsagn herom. Det endte da også med, at [U] lånte ham pengene. I efteråret 2012 ophørte hans samarbejde med [indklagede]. I februar 2013 blev der udloddet 10,5 mio. kr. på grundlag af en vurderingsberetning fra revisor [A].

Procedure

Parterne har for landsretten gentaget deres anbringender for byretten og har i det væsentlige procederet i overensstemmelse hermed.

[Indklagede] har frafaldet sit anbringende om, at Advokatnævnet har sat sit skøn under regel for så vidt angår sanktionen.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten er enig i byrettens stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse og begrundelsen herfor. Det forhold, at det ulovlige anpartshaverlån blev indfriet i 2013 via en udlodning fra [X Holding ApS], kan ikke føre til et andet resultat.

I henhold til retsplejelovens § 147 c, stk. 6, 2. pkt., er det Advokatnævnets kompetence at beslutte, om nævnets afgørelser skal offentliggøres. Landsretten finder ikke, at Advokatnævnet overskrider sin kompetence ved at offentliggøre kendelsen af 31. marts 2014. Advokatnævnet frifindes derfor for den nedlagte anerkendelsespåstand.

[Indklagede] skal betale sagsomkostninger for landsretten til Advokatnævnet med i alt 20.000 kr. Beløbet omfatter udgifter til advokatbistand ekskl. moms og 300 kr. til dækning af udgifter til indhentelse af dokumenter fra Erhvervsstyrelsen. Ved fastsættelsen af beløbet til dækning af udgifterne til advokatbistand er der taget hensyn til sagens karakter, omfang og varighed.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes, og Advokatnævnet frifindes for at anerkende, at offentliggørelse af nævnets kendelse med angivelse af [indklagede] navn er uproportional.

I sagsomkostninger for landsretten skal [indklagede] betale 20.000 kr. til Advokatnævnet.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 22-09-2016

Katharina With

Specialist

